

SORG OCH LÄNGTAN EFTER EN FÖRLORAD FADERSFAMN

Eva Ribich debuterade för några år sedan med en prosadiktsamling under namnet *Med kinden mot det gula*. Nu återkommer hon med samlingen *Du är den ende mitt hjärta har velat*.

Det är en spröd, lågmäld ton, som bygger upp dessa sorgens vemodiga dikter. En återhållsam, mjuk varsamhet, som då och då slår ut i välvalda formuleringar, bilder. Som helhet känns dikterna registrerande, återhållsamma. Saknadens tema gestaltas enkelt och varsamt..

Men Eva Ribich tillhör de registrande och ordnkappa poeternas sällskap. De korta dikterna fångar upp en längtan och ett bråddjup, som visar en inre splittring och vånda. Någon gång kan dock känslan av byta igenom och dikten känns plötsligt äkta och med den intensiva puls, som gör att man läser om och om igen. Som i samlingens början där saknaden och sorgen går på djupet:

*Jag har vridit mig sönder och samman
Av sorg och ständiga saknad. Jag har
vridit mig sönder och samman för dig
Av trötthet och ständiga längtan.*

En skör längtan efter trygghet och närhet, som när hon skriver: "det enda jag ville var att vara dig nära/ Att allting skulle förbli."

Så visar författaren saknaden efter en förlorad far i de korta tre- och fyrradiga dikterna. En genomlevd sorg och saknad, som då och då uppenbarar en påtaglig melankoli, även om det nu är "sånger" för den ende, den frånvarande:

*Du är den ende mitt hjärta har vilat
Min själ har utom sig längtat
Du är den ende jag någonsin velat
Den ende jag aldrig kan få.*

Insiken om att den förlorade varma famnen är borta och att dagens ljus kan visa på känslor som lever av en plågad livserfarehet "ensam med mitt sorgsna hjärta/ skild från dig som all min kärlek fick." Som en fadersgestalt, en trygg fadersfamn, som aldrig återkommer eller återuppstår. Så fördjupas dikterna och sorgen efter en "fadersfamn", som stilla lägger sig i glömskas ljus.

*Sov nu pappa här i jorden
Tyst nu vila djupt i glömska
Allt du gjorde tar du med dig*

Ribich dikter väcker sympati och medkänsla. De visar på ett sorgearbete som väl kan tydas och känns igen. Ibland känns dikterna så sköra och tunna att de skulle kunna gå sönder och plötsligt rinna ut över papperet. De lever vidare och ingen vågar samla upp dem igen!

Hans-Evert Renérius

Eva Ribich: *Du är den ende mitt hjärta har velat*. Ny lyrik. Bonniers.